

Maade, der var heldigere for de fattige og mere betryggende for Samfundet, idet man da kvalte Spiren til den sociale Ulykke, som jeg fremdeles hævder ligger i den Alderdomsunderstøttelseslov, vi have. Man kan tale nok saa meget om, at vore Sogneraad — de, som ere, og de, som ville komme efter en ny Valgordning — ere humane, men det nytter jo alt sammen intet; den gamle fattige Mand, som faar sin ofte knapt tilmaalte Understøttelse, vil altid finde Anledning — eller der er nogen, som vil hjælpe ham med at finde Anledning — til at klage derover; den Ting er saa sikker som, at to og to er fire; det ligger i den menneskelige Natur. Og lige saa sikkert er det paa den anden Side, at det andet Princip, som jeg pegede paa, rummer en Fare, thi efterhaanden svækkes den Følelse hos de gamle; at det er en god, skøn og herlig Ting, at Sogneraadet giver os disse Penge, uden at vi ere Fattiglemmer. Man kommer Tid efter anden ind paa, at det er en absolut Ret; det offentlige skal understøtte os, naar vi ere 60 Aar. Naar man saa derhos ved, at det Bidrag, som man selv yder til sit Underhold, i Virkeligheden virker som en Besparelse for Statskassen og Kommunekassen, saa skal det nok i det lange Løb virke svækkende over for Selvvirksomheden. Saa kan man jo, om man vil, sige, at man beskylder de gamle, fattige for at være dovne og alt dette, som virkelig er blevet stukket ud i Forbindelse med den Betragtning, som jeg har tilladt mig at gøre gældende før. Jeg tilbageviser selvfølgelig Berettigelsen deraf. Det er noget, som siger sig selv, at naar den gamle ved, at det, som han erhverver sig ved sit Arbejde, erhverver han kun til Fordel for Staten eller Kommunen, saa maa det svække hans Erhvervslyst. En Mand paa 60 Aar er jo ikke saa lebendig, at han arbejder blot for Arbejdets Skyld.

Jeg nærer derfor fremdeles det Ønske og Haab, at den Kommission, som blev nedsat i Fjor med den Opgave at finde en anden Form for vort Forsørgelsesvæsen, maa have en lykkelig Haand og komme til et Resultat, som kan vise Udvej paa dette Omraade paa en saadan Maade, at de Spirer til social Fortræd og Ulykke, som ligge i den nuværende Forsørgelsesmaade, maa forsvinde. Ja, dertil skal jeg indskrænke mig. Til de øvrige Bemærkninger, som jeg kunde have at gøre, er Anledningen fjernet efter de Udtalelser, som vi i de senere Dage have hørt fra Ministerbordet.

J. J. Jensen: Med Hensyn til det foreliggende Finanslovsforslag kan jeg fatte mig i Korthed. Der er et enkelt Punkt, jeg vil tillade mig at gøre den højtærede Minister for offentlige Arbejder og tillige det eventuelle Finansudvalg opmærksom paa. Jeg vil nemlig henstille at holde vore offentlige Bygninger brandforsikrede. Jeg ved vel, at der tidligere har været Tale om at holde vore offentlige Bygninger brandforsikrede, men jeg synes, der kunde være Trang til at tage det under nøjere Overvejelse igen. Det er vel blevet sagt, at det vilde være umaadelige Summer eller i alt Fald meget store aarlige Summer, der maatte udgives til Præmie for at holde saadanne Bygninger brandforsikrede. Men naar en privat Mand ikke har Raad til at løbe denne Risiko, at hans Bygninger brænde ved et eller andet Ulykkestilfælde, saa har Staten saa sandt heller ikke Raad dertil. Nu staa vi umiddelbart over for en Genopbyggelse af en af disse offentlige Bygninger, med Hensyn til hvilken der jo har været saa megen Tale om, hvorvidt vi have Raad til at genopbygge den eller ikke, og det kan jo være tvivlsomt nok, men hvis vi havde holdt saadanne Bygninger brandforsikrede, vilde vi jo nu have Assurance summeren til at bygge den op for igen; og vi maa da meget hellere tage denne aarlige Udgift, som en saadan Præmie foraarsager, end løbe den Risiko at komme til i en nærmere eller fjernere Fremtid at staa over for Genopbyggelsen af et eller andet Slot eller anden større offentlig Bygning. Jeg haaber derfor, at den højtærede Minister og Finansudvalget vil tage denne Sag op til Overvejelse.

Dernæst skal jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Skelskør (R. Andersen). Jeg er ham meget taknemlig for, at han under Jyderne Bøllerne og Kantonnementsøvelserne. Vi ere dog ikke heller saa særlig begejstrede for disse to Institutioner, at vi skulde sætte Pris paa dem, og jeg vil da som god Jyde sige: Maa vi endda bede os fritaget. Der er et gammelt Ord, der siger, at man ikke har Fred længere end sin Nabo vil.

Med disse Bemærkninger kunde jeg egentlig godt have sluttet, men det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) udtalte forleden Dag nogle skarpe Bemærkninger til den Kommission, der har været udsendt for at undersøge de vestindiske Forhold, og da jeg som Medlem af denne Kommission ikke godt kan sidde rolig og lade disse Udtalelser løbe rundt i Danmark,